

Da, sedanje bolezni se že lahko tolmačijo kot sredstvo narave, da se znebi svojega največjega uničevalca — človeka, ki ga je sama ustvarila in dognala do višine, ko ji v celoti gledano — postaja nevaren. Vse hoče uničiti, saj človek uničuje vse bratske živalske vrste in tudi vso njihovo hrano, s tem pa tudi svojo hrano.

Človek je nastal v pogojih zdrave narave. Če te pogoje in ravnovesje takšno ravnaje izniči, tudi zanj ne bo več pogojev in ne možnosti za njegovo notranje telesno in duševno zdravje. Ne bo več odporen, imun proti mikroorganizmom in virusom v sebi, kot je AIDS, ki so obstajali in še bodo v pogojih, ki jih človek ne prenese.

Bati se je, da je človeštvo nesramno in okrutno že tudi iz podzavestnega obupa in panike ob nezadovoljstvu nad svojim

babiloniskim stolpom, zaradi stopnje degeneracije in »zmage« nad Naravo, kar kot posledica v bistvu vodi k najslabšim rešitvam.

Dr. Avčin si je izbral svoje zadnje počivališče na pokopališču v Trenti, »tam, kjer tišina šepeta«, tam kjer mu bo planinec prinesel vejico v spomin. »Zate vem, da ne pojdeš mimo praznih rok,« nam je rekel zadnje svojo jesen.

Spominjam se veselega dogodka, ko so mu iz hvaležnosti za njegovo borbenost proti zaježitvi Soče tistega leta nekega jesenskega večera dolgo v noč prepevali v njegovem drugem domu — majhni hišici v Vrsniku kobariški pevci.

Prištevam se med tiste, ki menimo, da bi ta slovenski razumnik, izumitelj in alpinist, mož velikega duhá, moral imeti svoje spominsko obeležje.

DEVETI TEČAJ ZA GORSKE VODNIKE V MANANGU

PERSPEKTIVA: HOTEL POD ŠOLSKO STREHO

BOJAN POLLAK

Jugoslavija je na pobudo in z velikim prizadevanjem Aleša Kunaverja leta 1980 zgradila kot pomoč prijateljskemu in neuvrščnemu Nepalju šolo. V njej naj bi Nepalci na tečajih, ki bi jih vodili gorski vodniki vsega sveta, pridobili osnovna znanja iz alpinizma in gorskega vodništva. Prvi tak tečaj je bil leta 1979 pod vodstvom Aleša Kunaverja, nato pa jih je bilo še osem, tako da je bil letošnji deveti po vrsti. Tuji inštruktorji so samo enkrat sodelovali na teh tečajih, zato pa so Francozi prevzeli in vodijo tako imenovane nadaljevalne tečaje.

Letošnji tečaj so spet izvedli samo jugoslovanski inštruktorji. Osnovne lekcije so izvajali Darja Jenko, Frane Kemperle, Matvez Lenarčič, Milenko Savić, ki je bil zdravnik, in Bojan Pollak, ki je bil vodja tečaja. Darja Jenko je bila prva ženska, ki je predavala na takem tečaju za gorske vodnike, mogoče celo prva na svetu. Na turah in marsikdaj pri praktičnem delu je pomagal tudi pomožni inštruktor Cene Griljc. Za boljše organizacijo, disciplino itd. je skrbel predstavnik NMA Kamal Bhandari, ki je delo odlično opravil.

Za tehnično organizacijo je poskrbela NMA, Nepalska planinska zveza, ki je izvedbo prepustila eni od številnih trekinških agencij, Adventure Nepal Trekking. Tehnični vodja oziroma sirdar je bil Kancha Tamang. V pomoč je imel še dva kuharja, štiri kuhinjske pomočnike in dva šerpi. Vsi so svoje delo opravili zelo dobro.

Tečaja se je udeležilo 31 tečajnikov. Od tega jih je bilo 30 iz Nepala, eden pa je bil iz Brazzilije.

Predstavniki NMA so zelo lepo sprejeli naše inštruktorje že na letališču. Med bivanjem v Katmanduju so se bolj ali manj uspešno trudili reševati probleme. Tudi pozneje je bil odnos zelo prijateljski.

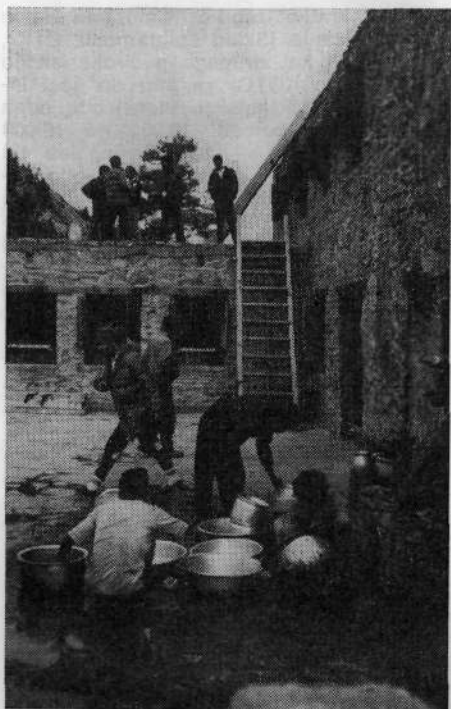
Čeprav je bilo ves čas tečaja zelo slabo vreme — od 26 dni, kolikor je trajal tečaj, je bilo samo tri dni lepo, vse ostale dni je deževalo ali snežilo v gorah —, je tečaj lepo uspel. Tako govorijo tudi rezultati končnega izpita, saj je kar 10 tečajnikov dobilo zlato, 11 srebrno in 9 bronasto značko in samo eden samo potrdilo. Res pa je tudi, da je večina tečajnikov prinesla na tečaj že veliko znanja in izkušenj, saj jih je večina zaposlenih pri agencijah in imajo za seboj že veliko trekingov in tudi odprav. Zato jim bo znanje, pridobljeno na tem tečaju, v njihovem prihodnjem delu resnično lahko veliko koristilo.

Čeprav je bilo kar šest inštruktorjev, jih še vedno ni bilo dovolj. Ni bilo problematično na predavanjih, ko enega predavatelja lahko posluša tudi po več deset ljudi; težava je pri praktičnih vajah, predvsem pa na turah. Če sta samo dva tečajnika na vrvi, ju je še lahko varno voditi; če jih je več, je ta varnost bistveno manjša. Tako gre tudi letos sreči zahvala, da se je tečaj končal brez hujših poškodb.

Naši inštruktorji so pustili v šoli kot darilo NMA pet čelad, poleg tega pa so podarili NMA še pet cepinov. Oboje je prispeval Titan iz Kamnika.

STATISTIČNO POROČILO

Tečaj je potekal takole: Inštruktorji, tečajniki in pomožno osebje so skupaj odšli iz Katmanduja 23. avgusta

Nič kaj ugledna šola v Managnu: kuhinjski pomočniki pomivajo posodo kar na dvorišču pred šolo
Foto: Bojan Pollak

in so 30. 8. prišli v šolo. Še istega dne so pripravili vse potrebno za začetek tečaja. Že v Katmanduju so pregledali alpinistično opremo, v šoli so očistili prostore, pregledali drugo opremo, usposobili električni agregat itd.

31. avgusta in 1. septembra je bil začetek tečaja s teoretičnimi lekcijami, praktične vaje pa so bile vsak dan od 8 do 9 ur (oprema, vrvi, vozli, nevarnosti v gorah, prva pomoč, skalno, snežno in ledno plezanje, samoreševanje, spust po vrvi itd.). Tečajniki so se razdelili v šest skupin za praktično delo.

Od 2. do 6. septembra: Odhod v bazni tabor pod Naur La (~ 4550 m), praktične vaje na ledeniku (~ 5300 m) in v skalah (~ 4800 m), plezanje, varovanje, uporaba derez, cepina, vrvi, spust po vrvi, samovarovanje itd., lekcije iz orientacije in zaščite narave. Postavitev višjega baznega tabora ob jezeru na ~ 5250 m, toda slabo vreme je preprečilo vzpon na Nitje ali Naur Peak. Vrnitev v šolo in počitek.

Od 7. do 11. septembra: Sestanek in razprava o delu, programu tečaja itd. Predavanja in praktično delo: navezava na vrh, improvizacija plezalnega pasu, flora in favna v Nepalju, reševalna tehnika, prečenje ledenikov, reševanje iz ledeniške razpoke, prva pomoč, varovanje, tehnično in prosto plezanje, težavnostne stopnje v plezanju, organizacija ekspedicij in tre-

kingov, gorstva sveta, organizacija in geografija Nepala, zgodovina alpinizma, odnos med vodnikom in vodenim, meteorologija, hrana in prehranjevanje v gorah, alpinistično izrazoslovje, bivakiranje in taboreenje. Tečajniki so očistili kanalizacijo stranišč, ki se je zamašila. Tekma v odbojki med tečajniki in inštruktorji.

Od 12. do 19. septembra: Odhod v bazni tabor pod Čulujem (1430 m višje kot šola, ~ 4770 m). Vse dni je bilo slabo vreme. Praktične vaje: vozli, navezava na vrh, sidrišča v snegu, ledu, zaustavljanje padcev v snegu, uporaba cepina, derez, reševanje izpod plaz, sondiranje s cepini itd. Dne 16. septembra vzpon na Čulu (5930 m, če je šola 3370 m). Vrnitev v šolo, počitek.

Od 20. do 23. septembra: Vaje iz navezovanja na vrh za prečenje ledenika, reševanje iz ledeniške razpoke. Nato dopoldne ponavljanje vse snovi skupaj z inštruktorji, popoldne učenje. Inštruktorji so naredili raziskovalna pohoda do baznega tabora pod Gangapurno in na Pisang Peak.

24. septembra so bili izpiti, zvečer proslava in zaključek tečaja.

25. septembra odhod proti Katmanduju. Tečajniki so šli naravnost v Dumre, vsi jugoslovanski inštruktorji pa prek Toronga v Pokharo in prišli do 1. oktobra v Katmandu. Tam je sledilo pisanje poročil, diplom itd. Nato je bila 6. oktobra svečana razdelitev diplom, kar je opravil sam predsednik NMA, kraljevi svak Kumar Kharka Bigram Shah. Dne 7. oktobra so jugoslovanski inštruktorji odšli domov.

NEPALCI ŽELIJO SODELOVANJE

Za izvedbo takega tečaja je seveda potreben tudi denar. V Nepalju nosi stroške NMA, za naše inštruktorje pa je pri prvih tečajih denar dal Sklad za solidarnostno pomoč nerazvitim prijateljskim neuvrščnim državam. Toda tega zadnja leta ne počne več in je zato potrebno vsako leto posebej zbrati ta sredstva, da se lahko začeto delo nadaljuje. Letos so del sredstev dali inštruktorji sami, večji del sta prispevali Raziskovalna skupnost Slovenije in Zavod za mednarodno tehnično, ekonomsko in kulturno sodelovanje Slovenije, pomagala pa so tudi nekatera slovenska podjetja, ki so razumela, da je bila njihova pomoč poleg čisto humanega namena tudi prispevek k ohranjanju ugleda Jugoslavije, ki ga naša politika sicer vztrajno znižuje. Pri tem je treba posebej pohvaliti Bombažno predilnico in tkalnico iz Tržiča ter Slovenijales iz Ljubljane, ki sta plačali po eno letalsko vozovnico za naša inštruktorja. S svojo pomočjo so veliko pomagali predvsem še Titan Kamnik in Mercator-Eta Kamnik, poleg njiju pa še Jata, Skupnost za ceste Slovenije, Bayer Pharma, Lek, Krka in Mercator iz Ljubljane, Induplati iz Jarš in Svilanit iz Kamnika.

In kako naprej?

V Nepal, torej pri NMA, si še vedno zelo želijo naše sodelovanje. Ugotovili so, da je šola res nujno potrebna, da je sami še nekaj časa ne bodo mogli uspešno izvajati in da smo Jugoslovani kljub temu, da nismo bogati sponzorji, še vedno boljši kot večina drugih, pač po pregovoru »bolje vrabec v roki kot golob na strehi«. Tako bodo letos sami plačali les in verjetno tudi drug material za popravilo strehe. Za prihodnje leto računajo na našo finančno in strokovno pomoč, mi v Jugoslaviji pa moramo dokončno urediti naše sodelovanje, to pomeni redno financiranje udeležbe naših inštruktorjev.

Glede bodočnosti šole se bomo morali letos odločiti, kako naprej. Tako, kot je bilo zadnja leta, ne bo šlo več. Odločno sem proti temu, da v prihodnje še finančno obremenjujemo KOTG s to dejavnostjo, predvsem pa, da tisti, ki gredo v šolo učiti, sami zbirajo sredstva za to, hkrati pa je to kljub temu vse skupaj velika revščina. To je le šola, odgovornost. Delo po ves dan. Ne delajmo sami iz sebe norcev, ker ne cenimo ne znanja, ne dela in vse to plačujemo z miloščino. Dokler ne bomo sposobni dati vsakemu, ki bo šel učiti v to šolo, vsaj 2500 dolarjev za vse stroške (vozovnica, vize, nadomestilo za služka, zavarovanje itd.), nima nobenega smisla, da se gremo to igro. Raje nič kot pa nekvaliteta in improvizacija! Šola je postala možnost za poceni obisk Nepala, s tem pa smo izgubili kvalitetne kadre, ki so bili porok za kvaliteto šole. V bodoče morajo biti finančni pogoji taki, da se bodo prijavljali tudi kvalitetni kadri, ki bodo obdržali visoko raven te šole. Ozi-

Letošnji tečaj za gorske vodnike NMA so izpeljali (z desne proti levi) Matevž Lenarčič, Kamal Bhandari (Nepal), Frane Kamperle, Cene Griljc, Milenko Savič, Darja Jenko in Bojan Poljak

roma na kratko: zagotoviti moramo stalen vir financiranja (Skład solidarnosti, ZTKJ, podjetja ali kaj drugega s široko akcijo PZJ, PZS in KOTG) za štiri do šest inštruktorjev, od katerih mora biti eden zdravnik, kar pomeni 10 000 do 15 000 dolarjev na leto — oziroma poslati tja samo toliko ljudi, kolikor je na voljo denarja, kot je rekel in tudi začel izvajati že pokojni Aleš Kunaver. Edino v tem primeru bomo lahko zahtevali in tudi dosegli trajno kakovost.

Če nam bo to uspelo, bomo imeli šolo v Nepal, če pa ne, je pač ne bomo imeli.

TREKINŠKA HIMALAJSKA POSTAJA

Šola naj bi bila še v prihodnje jugoslovanska, če bo financiranje urejeno na zvezni ravni. Zato bi se v tem primeru lahko vanjo prijavili kadri iz celotne Jugoslavije, ki bi bili izbrani po enotnih kriterijih, kot npr. gorski vodnik ali alpinistični inštruktor zvezne ravni ali alpinist, ki je bil vsaj trikrat na odpravi v Himalaji. Za vse je osnovni pogoj znanje angleščine in da se aktivno ukvarjajo z vzgojo ali čim podobnim. Vsak izbrani mora dopolniti skripta na tistem področju, ki bi ga predaval. Vodja mora biti že prej vsaj enkrat v tej šoli. Poleg drugega mora napisati tudi poročila. Zato ima lahko (ni pa to pogoj) nekoliko višji honorar.

Posebej moramo definirati pridružene člane. To so tisti, ki bi šli tja za svoj denar in bi bili potem v šoli na stroške NMA. Definirati moramo njihov status, pravice, dolžnosti. Na primer: sami plačajo prevoz, bivanje v Nepal, jim plača NMA, zato so v šoli kot »pomožni inštruktorji.« Ne predavajo, nimajo drugih obveznosti kot to, da pomagajo voditi naveze pri vzponih na vrhove, drugače pa so prosti in jih vodja šole uradno rabi kot »izvidnike« za vzpone na vrhove.

Šiša Pangma je »odkljukana«

Še na enem himalajskem osemtisočaku so stali slovenski alpinisti: na Šiši Pangmi, edini osemtisočmetrski gori, ki v celoti stoji v Tibetu na Kitajskem. Desetčlanska odprava, ki je plezala na to goro, se je 16. novembra vrnila v Ljubljano s polnim uspehom in celo prej, kot je načrtovala.

To je bila pravzaprav odprava bliskovitih vzponov: 7. oktobra je deseteterica postavila bazni tabor na višini 5300 metrov, slabe tri tedne pozneje so imeli naši alpinisti že pospravljeno vso opremo in so se vračali v nepalsko prestolnico Katmandu. V teh nekaj dneh pa so na gori marsikaj naredili.

Bazni tabor je bil komajda dobro postavljen in nekateri so še urejali pomožni bazni tabor bliže steni in v višini 5600 metrov, ko so štirje naši alpinisti za aklimatizacijo priplezali na 7071 metrov visoko goro Nyanang Ri, na kateri do takrat še ni stala človeška noga. Na tej gori so bili S. Belak, F. Bence, P. Kozjek in A. Štremfelj.

Medtem se je aklimatizacijsko pripravljala tudi Viki Grošelj, priplezala na Šiši Pangmi do višine, kjer je pozneje stal skromen šotorček »za hudo silo«, da bi se vanj zatekli fantje, ko bi se vračali z gore, potem pa splezal še na neki šesttisočak, na katerem pred njim prav tako še ni bil nihče.

Dne 17. oktobra, komaj deset dni po prihodu v bazni tabor, se je začelo za-

res, ko sta Andrej Štremfelj in Pavle Kozjek začela v alpskem slogu plezati v osrednjem stebru Šiša Pangme, dvakrat bivakirala in 19. oktobra priplezala na vrh. Dan pozneje sta bila že v baznem taboru. Pavle Kozjek je med vzponom tako rekoč tik pod vrhom dobil *dokaj hude omrzline po prstih nog* in desne roke. Ni izključeno, da bo na nogi potreben operativni poseg.

Že dan po odhodu te dvojice sta se v steno odpravila Viki Grošelj in Filip Bence. Čeprav je imel Grošelj sprva namen plezati po čim lažji smeri, da bi le prišel na vrh, sta se odločila za novo smer in po njej prišla dan za svojima kolegoma na vrh.

Še dan po odhodu te dvojice iz baznega tabora sta za njima odšla v goro Stane Belak in Marko Prezelj, ki pa sta se morala v višini 6500 metrov zaradi Belakove boleznii obrniti. Prav tako zaradi boleznii ni mogel na goro I. Tomazin.

»Kdor prav tistih nekaj dni ni bil zdrav, je pač zamudil priložnost,« pravi vodja odprave Tone Škarja. »Verjetno bi fantje splezali še kaj, če bi ostali pod goro še kakšnih deset dni. Odprava je popolnoma uspela: dva sta priplezala na vrh po prvenstveni, eni od najboljših smeri v Šiši Pangmi, druga dva sta prav tako potegnili na to goro prvenstveno smer do vrha, Viki Grošelj je bil s to odpravo na svojem osmem osemtisočaku, štirje pa so bili prvopristopniki na sedemtisočak.«

V prihodnji številki Planinskega vestnika bomo obširneje poročali o tej slovenski himalajski odpravi.

Vse to velja, če bo NMA še naprej vodila politiko samo dveh tečajev na leto, jugoslovanskega osnovnega in francoskega nadaljevalnega. Vendar bi tudi to morali spremeniti. Prava sramota je, da je stavba prazna več kot deset mesecev na leto in tako počasi žalostno propada. Zato si bodočnost šole predstavljam nekako takole:

- šola se mora sama financirati, torej mora delovati na komercialni podlagi;
- dva meseca naj bi bila na voljo NMA za osnovni in nadaljevalni tečaj, ki bi bil samo za Nepalce;
- osem mesecev bi delovala kot hotel-šola za tujce.

Ko bi bila šola na voljo NMA, bi bila takšna ali podobna organizacija kot doslej. Tu bi bili vključeni tudi mi pod navedenimi pogoji. Razlika v delovanju bi bila ta, da bi bila vsa oprema v šoli in tudi posadka stalna, kar bi bilo enostavneje in ceneje. Takrat šola ne bi delovala na čisto komercialni podlagi.

Ko bi šola delovala kot hotel-šola, bi bilo

v njej stalno osebje: vodja (manager), vodniki, inštruktorji, kuharji, pomočniki, nosači. Ti bi prirejali enotedenske ali dvotedenske plezalne tečaje, osnovne, nadaljevalne, izpopolnjevalne, specialne itd. za tujce, ki bi vključevali tudi vzpone na okoliške vrhove. Lahko pa bi samo vodili na vrhove. Zato bi bilo možno v šoli najeti vodnika in nosače in si tudi izposoditi vso potrebno opremo. Možno bi bilo tudi dobiti »permit« — dovoljenje za vzpon, ki ga drugače daje NMA v Katmanduju. Šola bi nudila tudi normalne hotelske storitve, prenočišče in hrano. Cene ne bi smele biti previsoke, mogoče 100 do 200 dolarjev na teden za tečaj ali vodenje.

V tem delu bi lahko sodelovali tudi naši vodniki, seveda proti primernemu plačilu, ki pa bi ga dalo vodstvo šole. To bi bilo v začetku, dokler si Nepalci ne bi nabrali dovolj izkušenj, skoraj nujno potrebno. Tako bi bila kar zanimiva varianta, da greš najprej na tečaj za Nepalce, kar ti plača Jugoslavija, nato pa ostaneš še nekaj časa kot vodnik in si prislužiš denar, na primer za odpravo.

OD KOD ZAGONSKI DENAR?

Za izvedbo takega programa bi morali šolo preurediti in dograditi. Nad učilnico bi uredili sobe za osebje, kuhinjo bi postavili zunaj dvorišča, tako da bi bila ločena od glavne stavbe. Sanitarije bi morali zgraditi bližje stavbi. Seveda pa bi morali tudi popraviti streho, napeljati vodo in elektriko, urediti vadišča, okolico, morda povečati jezero in izsušiti močvirje.

NMA bi dala vse posle v zvezi s šolo v najem in najemnik bi plačeval najemnino ali določen odstotek dohodka, kakor bi se dogovorili. Toda pri tem je nekaj zelo pomembno. Po moji oceni bi morala miniti tri do štiri leta, da bi taka šola — hotel postala rentabilna. V začetku bi bilo več stroškov kot dohodka in bi bilo potrebno dobiti nekeje začetni kapital, lahko tudi kot posojilo ali delnice ali na kakšen drugačen način. Veliko bi bilo potrebno dati za obveščanje in propagando. Tu bi bilo potrebno še najti najprimernejše oblike, na primer: glede na to, da večina turistov

pride v Nepal z letalom, bi bila lahko v letalu skupaj z drugimi prospekti tudi informacija o možnostih, ki bi jih nudila šola v Manangu. Glede na informacije, ki so mi bile dostopne in na podlagi določenih izračunov iz predpostavk bi po uvajalni dobi taka šola-hotel poslovala z dobičkom. Zanimanja je med turisti že sedaj precej in glede na ceno, ki jo je letos NMA postavila tujcem za udeležbo na tečaju, bi bil tak tečaj z vzponom na vrh cenejši kot vzpon v lastni režiji.

Za takšno nadaljevanje šole bi bilo potrebno izdelati nov projekt, tako razvojni kot finančni in gradbeni. Mogoče bi nam z njim uspelo dobiti denar tudi iz sklada solidarnosti za pomoč nerazvitim državam. Lahko bi poskusili tudi z akcijo po podjetjih. Možnosti je več: kot pomoč, kot sponzorstvo, kot plačilo za reklamno vitrino v šoli, kot protiusluga za vodenje tur v gore, kot posebna reklamna akcija itd. V vsakem primeru pa bodo morali aktivno, ne smo simbolično, v akciji sodelovati poleg KOTG tudi PZS, PZJ in še kdo.

JERZY KUKUCZKA SE JE SMRTNO PONESREČIL

»Z EVERESTOM SE SVET NE KONČA«

Dva sta bila na svetu, ki sta doslej stala na vrhovih vseh štirinajstih osematisočakov, kolikor jih je na našem planetu, Reinhold Messner in Jerzy Kukuczka. Zdaj je ostal le še en sam: dne 24. oktobra se je v južni steni himalajskega osemtisočaka Lotseja smrtno ponesrečil poljski alpinist Kukuczka.

Po poročilih, ki smo jih dobili pred ključkom redakcije, so truplo poljskega alpinista našli nekaj dni po nesreči ob vznožju stene na višini 5400 metrov in ga pokopali v neposredni bližini baznega tabora pod Lotsejem. Poljaki so odpravo prekinili in se vrnili v Katmandu.

Dne 21. oktobra je Kukuczka skupaj s plezalskim kolegom Pawlowskim postavil šesti višinski tabor na višini okoli 8000 metrov. Naslednji dan sta bivakirala na višini 8150 metrov in še dan pozneje spet 150 višinskih metrov višje. Bila sta popolnoma izčrpana in na koncu z močmi, deloma zaradi napornega plezanja in deloma (ali še bolj) zaradi življenja na takšni višini. Dne 24. oktobra se je zgodila nesreča, ki je zelo verjetno posledica dveh zaporednih bivakov na višini nad 8000 metrov. Pawlowski namreč ni znal razložiti, kako je njegov soplezalec padel in kaj se je dogajalo neposredno pred tem, saj je sam prišel v bazni tabor popolnoma izčrpan. Po podatkih, ki so nam doslej na voljo, naj bi bil vzrok za Kukuczkov padec orkanski veter, ki je njega odpihnil iz stene, njegov soplezalec pa se je obdržal.

Bil je eden od največjih alpinistov na svetu: Jerzy Kukuczka

ZADNI INTERVJU

Le nekaj dni pred Kukuczko smrtjo je bil v reviji Turista, ki ga izdaja Češkoslovaška zveza za telesno kulturo v Pragi, objavljen s tem alpinistom intervju z naslovom »Z Everestom se svet ne konča«: »Le dva človeka sta na svetu, ki sta splezala na vrhove vseh osemtisočakov v Hi-